

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 20/09/2024.

*****

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 31

Trong khi giảng “**Thập Thiện Nghiệp Đạo**”, Hòa Thượng nói: “**Người không tu “Mười Thiện” thì hông phải là người học Phật**”. Người chân thật tu học Phật pháp thì phải làm tốt được “Mười Thiện”. Đây là tiêu chuẩn phân biệt giữa chánh pháp và tà pháp, chánh pháp dạy chúng ta phải “y giáo phụng hành” “Mười Thiện”, tà pháp thì khuyên chúng ta thực hiện “Mười Thiện” nhưng bản thân họ không làm. Chúng ta tu hành mà chúng ta không tu “Mười Thiện” thì chúng ta đang tu tà pháp.

Có người nói pháp rất hay, được nhiều người tin tưởng nhưng bản thân họ vẫn phạm phải “sát, đạo, dâm, vọng”. Trên Kinh Phật nói: “**Đây là pháp mà người từ sơ phát tâm đến khi thành Phật đều phải tu**”. Càng là các bậc Thánh Nhân thì càng phải làm tốt “Mười Thiện”, làm được rất tốt cả mặt sự và lý. Người không làm tốt “Mười Thiện” thì không phải là Thầy tốt, không phải là bạn lành để chúng ta nương **tự**.

Nhà Phật nói: “**Ba nghiệp hằng thanh tịnh, đồng Phật vãng Tây Phương**”. Hiện tại, chúng ta thân thì sát, đạo, dâm; Ý thì tham, sân, si; Khẩu thì nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời thêu dệt, nói lời hung ác. Chúng ta nói những lời mà chúng ta không làm được thì đây cũng là chúng ta nói lời không thật, nói lời thêu dệt để mê hoặc người nghe. Hòa Thượng nói: “**Ngày nay, người thế gian thích nghe gạt, không thích nghe khuyên**”. Người thế gian cũng nói: “**Lời chân thật thì không hoa mỹ, lời hoa mỹ thì không chân thật**”.

Có người hỏi Hòa Thượng: “**Khi con đang tụng Kinh thì giữa chừng có điện thoại gọi đến vậy nghe điện thoại xong, con có thể tiếp tục tụng Kinh hay không?**”.

Nhiều người tu hành lâu năm, khi tụng Kinh, niệm Phật vẫn cầm theo điện thoại. Cách đây khoảng một tuần, có người gọi cho tôi nói, Cha Mẹ của tôi bị xe đâm và đã mất ở ngoài đường, sau đó họ tắt máy. Tôi nghĩ rằng, họ muốn tôi gọi lại cho họ, sau đó họ sẽ lấy thông tin của tôi. Người ngày nay không biết sợ nhân quả, sẵn sàng tạo ác nghiệp. Chúng ta nên hạn chế sử dụng điện thoại, không nên mang điện thoại bên mình. Người ngày nay thường sử dụng điện thoại nên tâm họ không thanh tịnh.

Ngày trước, khi mạng xã hội Facebook mới xuất hiện ở Việt Nam, mọi người đều mua điện thoại thông minh để cài ứng dụng này. Tôi nghĩ, ứng dụng này không tốt nên tôi không cài đặt. Nhiều người muốn tôi sử dụng Facebook, Zalo nhưng tôi thấy không cần thiết. Tôi không cài đặt những ứng dụng này nên tôi tránh được nhiều phiền não!

Hòa Thượng nói: *“Việc này có một câu chuyện, thời nhà Minh, có một danh tướng, cũng là một tín đồ Phật giáo tên là Thích Kế Quan, ông suốt cuộc đời thọ trì “Kinh Kim Cang”, ông tụng Kinh rất có lực. Một lần, ông nằm mơ thấy có một binh sĩ đã tử trận đến cầu xin ông tụng Kinh siêu độ cho họ. Sau khi tỉnh dậy, ông vì người binh sĩ đó mà tụng “Kinh Kim Cang” và hồi hướng cho vị binh sĩ đó. Buổi tối, ông lại nằm mơ thấy vị binh sĩ đó, vị binh sĩ đó nói: “Tướng quân! Vì sao Ngài tụng cho tôi một nửa bộ Kinh vậy?”. Người binh sĩ đó nói, khi tụng đến giữa chừng thì Ngài nói xen vào hai chữ: “Không dùng!”. Sau khi Thích Kế Quan tỉnh dậy, ông đột nhiên nhớ đến khi đang tụng Kinh, người hầu mang đến một tách trà, ông đưa tay lắc và trong tâm nghĩ: “Không dùng!”. Khi ông tụng Kinh, tâm của ông đã xen tạp nên bộ “Kinh Kim Cang” mà ông tụng không mang lại hiệu quả tốt cho người binh sĩ, do đó ông tụng lại Kinh cho người binh sĩ đó”*

Hòa Thượng nói: *“Khi đang tụng Kinh mà bạn nghe điện thoại thì coi như bộ Kinh này đã không còn viên mãn. Chúng ta phải tụng bộ Kinh từ đầu đến cuối không xen tạp thì mới có kết quả tốt. Cho nên, chúng ta tụng Kinh, hồi hướng cho người có hiệu quả hay không đều do tâm chúng ta chân thành, thanh tịnh hay không. Người xưa nói: “Thành tắc linh”. Việc này chúng ta cần phải chú ý!”*

Trong tất cả mọi sự, mọi việc, chúng ta đều phải dùng tâm chân thành, thanh tịnh. Thí dụ, khi mọi người dịch Kinh, tôi đọc bản dịch của mọi người, nếu đoạn nào thấy lời dịch không có sự liên kết thì tôi biết họ đã không tập trung khi dịch. Thí dụ, khi chúng ta dịch lời Hòa Thượng nói ở phía trên, chữ “nễ”, khi thì nói về người binh sĩ, khi thì về Thích Kế Quan, chúng ta phải hiểu được ngữ cảnh thì chúng ta mới dịch được liền mạch. Nếu chúng ta không dùng tâm chân thành, thanh tịnh thì chúng ta cách xa ý của Phật đến ngàn dặm.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Lý niệm của thiền là khi ăn cơm thì chuyên tâm ăn cơm, khi lái xe thì chuyên tâm lái xe, thế nhưng trong tu hành Tịnh Độ, khi ăn cơm phải niệm Phật, khi đi đường cũng phải niệm Phật, xin hỏi đây có phải là một tâm hai ý hay không?”*

Hòa Thượng nói: *“Kỳ thật, thiền tịnh là như nhau, không hề có sự khác biệt, nếu chúng ta làm việc mà không cần dùng đến đầu óc thì chúng ta có thể niệm Phật, nếu chúng ta làm việc mà cần đến đầu óc tư duy thì chúng ta phải dừng việc niệm Phật lại”*.

Khi chúng ta nhỏ cỏ, cuốc đất thì chúng ta không cần phải tư duy, chúng ta có thể vừa nhỏ vừa nhắc cuốc vừa niệm “**A Di Đà Phật**”. Người xưa cũng kể câu chuyện về người thợ rèn, mỗi lần đưa búa lên hay đập búa xuống thì ông đều niệm “**A Di Đà Phật**”. Gần đây, có người đề nghị là vào ngày “*Vía Phật A Di Đà*” sắp tới, chúng ta sẽ diễn lại vở Kịch về người thợ rèn Hoàng Đạo Thiết niệm Phật, vãng sanh. Khi chúng ta làm những việc cần tư duy thì chúng ta dừng việc niệm Phật lại.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta vừa lái xe vừa niệm Phật thì chúng ta đã một tâm hai ý rồi, nếu chúng ta làm như vậy thì rất (dễ) dàng xảy ra vấn đề**”. Trong việc lái xe nếu chúng ta không cẩn trọng thì chúng ta có thể gây ra đại họa. Tôi biết, có một người lái xe đường dài Bắc Nam rất nhiều năm, chỉ vì vài giây không cẩn thận mà họ đã gây ra tai họa nghiêm trọng và mất mạng. Khi chúng ta làm những việc không cần tư duy nghiêm túc thì tâm chúng ta có thể rảnh rang niệm Phật. Những việc cần nghiêm túc tư duy thì chúng ta phải gác việc niệm Phật lại.

Hòa Thượng nói: “**Cho nên khi chúng ta làm việc thì chúng ta chuyên tâm làm việc, khi niệm Phật thì chúng ta chuyên tâm niệm Phật**”. Khi chúng ta làm việc, chúng ta có chuyên tâm làm việc không? Khi chúng ta niệm Phật, chúng ta có chuyên tâm niệm Phật không? Chúng ta thường làm việc một cách lười biếng, vừa làm vừa niệm Phật. Khi chúng ta niệm Phật thì chúng ta cũng không chuyên tâm niệm Phật, chúng ta vừa niệm Phật vừa nghĩ đến làm việc. Đây là tâm cảnh của mỗi chúng ta. Khi làm việc thì chúng ta nghĩ đến việc niệm Phật, khi niệm Phật thì chúng ta nghĩ đến làm việc thì chúng ta đã một tâm hai ý.

Có người hỏi Hòa Thượng: “**Mẹ con đã tụng “Kinh Diệu Pháp Liên Hoa” của Nhật Bản 20 năm, làm thế nào để khuyên bà niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ**”. Mỗi gia đình có hoàn cảnh khác nhau, có gia đình thì Cha Mẹ muốn khuyên con, có gia đình thì con muốn khuyên Cha Mẹ, rất ít gia đình mà các thành viên đều có chánh kiến, cùng làm việc tốt.

Tất cả mọi người đều có lương tâm, chúng ta thật làm, làm đúng thì chắc chắn mọi người sẽ cảm động. Những người trong cùng một gia đình thì càng dễ khiến các thành viên khác cảm động hơn. Nếu họ tham, họ làm sai, chúng ta không tham, chúng ta làm đúng thì lâu dần họ cũng sẽ nhìn thấy việc làm của chúng ta, họ sẽ cảm động. Điều quan trọng là chúng ta làm ra được tấm gương.

Chúng ta tích cực làm ra tấm gương tốt, chúng ta không độ được người thân thì chúng ta cũng độ được rất nhiều người ở xung quanh. Chúng ta làm ra tấm gương tốt, chúng ta chưa độ được Cha Mẹ mình thì chúng ta cũng sẽ độ được Cha Mẹ của người khác. Chúng ta không nhất định phải “**chăm chăm**” làm mọi cách để độ được Cha Mẹ mình hiện đời. Trong nhà Phật nói: “**Tất cả thân nam nhân là Cha ta trong đời quá khứ, là vị Phật ở tương lai. Tất cả thân nữ nhân là Mẹ ta trong đời quá khứ, là vị Phật ở tương lai**”. Chúng ta làm ra tấm gương tốt thì chúng ta có thể độ được tất cả những người có duyên.

Tôi làm mọi việc theo đúng lịch trình đã đặt ra, có lần, khi tôi đi công việc thì em tôi gọi điện nói, mẹ tôi đang đi cấp cứu; Hay có lần, tôi đi tổ chức lễ tri ân ở Nha Trang vào ngày giỗ của Ba. Khi Mẹ của tôi vào thành phố Hồ Chí Minh mổ tim, nằm bệnh viện một tháng thì tôi cũng đang đi công tác ở Hà Nội. Tôi không có mặt ở đó nhưng tôi lo chu tất mọi việc như viện phí, việc đi lại của các em, việc chăm sóc Mẹ. Các em

của tôi có thể chăm sóc Mẹ nên tôi để em làm, tôi có thể làm việc lợi ích cho mọi người thì tôi nỗ lực làm những việc đó. Hơn mười năm qua, **mọi người gần như không thấy tôi vào bệnh viện thăm Mẹ** (mọi việc diễn ra, mọi người gần như là không thấy tôi đi vào bệnh viện hay ở trong bệnh viện chăm sóc mẹ, mới gần đây Bà cũng vừa nằm viện, đã có các em tôi lo việc này rồi), ngày ngày tôi học Pháp, lễ Phật để hồi hướng công đức cho bà. Chúng ta phải biết cách hành hiếu. Tôi dặn Phật tử ở Cần Thơ, nếu Mẹ tôi mất thì không cần phải thông báo rộng rãi, nếu mọi người có thể sắp xếp được thời gian thì đến niệm Phật cho bà. Tôi nói với những người em trai, nếu khi Mẹ mất mà tôi đang tổ chức sự kiện lớn thì mọi người sẽ tự niệm Phật, chôn cất bà.

Hòa Thượng nói: **“Việc này rất là quan trọng, bạn tu hành pháp môn Tịnh Độ thì bạn phải tu thật tốt, bạn phải có thành tựu, đây là cách tốt nhất để ảnh hưởng đến Mẹ. Điều quan trọng nhất là đời này chúng ta phải giải thoát khỏi sinh tử, pháp thù thắng nhất chính là niệm Phật vãng sanh. Nếu như chúng ta không niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ thì đời này sẽ uổng qua”**. Trên Kinh cũng đã kể câu chuyện, **Quang Mộc** (Bà La Môn) Nữ vì thương nhớ Mẹ nên đã tìm cách cứu Mẹ. Cô biết khi còn sống, Mẹ mình làm nhiều việc ác nên bà chắc chắn bà sẽ đọa Địa Ngục, cô đã tu hành nghiêm túc để từ một phàm phu mà chứng đắc quả vị Bồ Tát. Khi cô chứng đắc quả vị Bồ Tát thì Mẹ của cô tự nhiên được thoát cảnh khổ. Do vậy, chúng ta muốn ảnh hưởng đến người thân thì không gì khác hơn là chúng ta phải làm ra biểu pháp!

Hòa Thượng thường nhắc câu chuyện, có một cụ bà chuyên tâm niệm Phật, người trong nhà bà tu những pháp môn khác nhau, khi bà sắp vãng sanh, bà bảo mọi người có thể vì bà niệm Phật đưa bà vãng sanh được không. Đến ngày bà vãng sanh, các con của bà về đông đủ, mọi người niệm Phật một thời gian ngắn thì bà tự tại ra đi. Sau đó, người trong gia đình bà đều phát tâm niệm Phật.

Chúng ta học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền, chúng ta thường lo lắng khi Cha Mẹ, thân bằng quyến thuộc không học. Thật ra là, họ đang chú ý, đang theo dõi chúng ta rất kỹ. Tôi có 7 người em, trước đây tôi cũng ưu tư về việc này, sau đó, tôi nhận ra, những người em đều đang theo dõi tôi một cách chặt chẽ. Hiện tại, một số người em của tôi cũng đã nghe bài giảng của tôi vào buổi sáng. Chúng ta làm ra tấm gương thì người thân của chúng ta trong âm thầm sẽ bắt chước làm theo.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“Con chỉ nghe sư phụ giảng Kinh và trì danh Phật hiệu, tu hành như vậy có đúng pháp không?”**. Họ hỏi như vậy vì họ vẫn băn khoăn, do dự.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu học Phật pháp, không luận là tu pháp môn nào, chúng ta có thể có thành tựu hay không then chốt ở chữ chuyên. Chúng ta chỉ cần chuyên tu, chuyên tinh thì chúng ta nhất định thành tựu, chỉ sợ rằng chúng ta xen tạp! Bồ Tát Giác Minh Diệu Hạnh nói không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn. Chúng ta tu học bất cứ pháp môn nào, chúng ta chỉ cần tuân thủ nguyên tắc này thì chúng ta nhất định sẽ thành tựu”**. Chúng ta làm cô giáo thì chuyên tâm làm cô giáo.

Chúng ta vừa làm cô giáo vừa đi bán hàng online thì chúng ta đã xen tạp. Chúng ta làm bất cứ ngành nghề nào cũng chuyên tâm, chuyên tinh. Người thế gian nói: “*Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh*”.

Hòa Thượng nói: “***Sự thù thắng của pháp môn Tịnh Độ là ở chỗ đây là pháp môn nhị lực. Chúng ta nhất định phải dựa vào sự tiếp dẫn của Phật, đồng thời, chính mình chuyên tinh tu hành thì chúng ta nhất định sẽ có cảm ứng. Các pháp môn khác hoàn toàn nương vào tự lực, tự lực thì khó khăn quá nhiều rồi! Nếu như chính mình không có năng lực tiêu trừ nghiệp chướng, đoạn phiền não thì việc siêu vượt tam giới không dễ dàng!***”.

Hòa Thượng trả lời rất rõ ràng, dễ hiểu. Chúng ta học Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền hay học thuật ở thế gian, chúng ta đều sẽ gặp những khó khăn nhất định, chúng ta chỉ cần chân thành, cần cầu học tập với những vị Thầy thì họ cũng sẽ tận tâm hỗ trợ giúp chúng ta. Hiện tại, chúng ta đang làm giáo dục, chúng ta có gần 20 ngôi trường ở các vùng miền khác nhau, chúng ta học hỏi lẫn nhau thì chúng ta sẽ giải quyết được mọi vấn đề. Trong tu hành, nếu chúng ta thấy mình là “*chuyên gia*”, chúng ta không biết hướng đến các vị Thầy thưa hỏi, học tập thì chúng ta sẽ không có thành tựu. Chúng ta chỉ hiểu lý thuyết, nói được lý thuyết, không thật làm thì chúng ta cách xa Phật tới ngàn dặm.

Trong “***Kinh Hoa Nghiêm***” nói, trong mỗi chúng ta đều có trí tuệ không cần Thầy, trí tuệ đó không gì không thể, không gì không biết. Trí tuệ đó giúp chúng ta biết, làm được mọi việc ở thế gian. Chúng ta muốn khai mở trí tuệ này thì chúng ta phải quay về với năm đức “*Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”. Chúng ta học nhiều thì đó cũng chỉ là lý thuyết. Trong “***Tứ Y Pháp***” của nhà Phật nói: “***Y nghĩa bất y ngữ***”. Chúng ta không học trên văn tự. Phật pháp là: “*Ý tại ngôn ngoại*”. Ý ở ngoài lời. Chúng ta dính chặt vào lời thì chúng ta sẽ hiểu sai. Chúng ta muốn hiểu ý ở ngoài lời thì tâm chúng ta phải chân thành, thanh tịnh.

Người thế gian luôn “*tự tư tự lợi*”, chỉ nghĩ đến lợi ích cho mình và người thân của mình. Chúng ta làm những (việc) chân thật có lợi ích cho tất cả chúng sanh thì tất cả mọi người sẽ đều có lợi ích, dần dần những người thân trong gia đình chúng ta cũng sẽ có lợi ích. Trước đây, khi chúng ta tổ chức lễ tri ân Cha Mẹ, tôi không bao giờ nhắc những người em tôi tham gia. Gần đây, những người em của tôi tự biết tin tức về các buổi lễ tri ân và tự tham gia. Chúng ta tích cực làm mọi việc, mọi người nhận thấy lợi ích thiết thực thì họ sẽ tự làm theo.

Chúng ta chân thật làm việc lợi ích chúng sanh, người thân của chúng ta chưa có cơ hội hưởng những lợi ích đó thì cũng không sao! Chúng ta làm để mọi người có được lợi ích thì chúng ta có phước báu, những người thân của chúng ta cũng sẽ được hưởng nhờ phước báu đó. Chúng ta chỉ cần nỗ lực làm những việc chân thật lợi ích chúng sanh là được. Chúng ta đem tình yêu dành cho người thân của mình mở rộng thành tình yêu

dành cho tất cả mọi người, tình yêu không biên giới. Trước đây, có người nói với tôi, cuộc sống của họ không hạnh phúc. Tôi hỏi họ là, họ có nhà ở, có cơm ăn, có con không. Họ trả lời là những thứ đó họ đều có. Tôi nói, như vậy là họ đã hạnh phúc hơn rất nhiều người rồi! Chúng ta mang hạnh phúc của mình chia đôi, chia bốn, chia tám, chia được bao nhiêu phần thì chúng ta sẽ có bấy nhiêu phần hạnh phúc!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!